

เสด็จมา
พระยา
คหปรีดา

12

เฟิงซิงหลิง 风轻灵 เขียน
ลู่อึ้งฮวา แปล

แนะนำตัวละคร

* สู้ยฮองเฮา

เด็กสาวจากหมู่บ้านหนิว ซาติตระกูลต่ำ บิดาเป็นเพียงชีวิตใจ สุดท้ายได้เข้าไปเป็นสนมในวัง

* ซื่อหม่าจิ้ง

จากอดีตองค์ชายผู้ไม่ได้รับความโปรดปราน สู้อองเต๋องคืบปัจจุบัน เคยได้รับความช่วยเหลือจากหนิวอิงเออร์

* วันเจียวเจียว

ญาติผู้น้องขององค์ชายรอง มีรูปโฉมงดงาม ถูกสกุลวันส่งตัวมาเป็นชายารองขององค์ชายรอง

* อั้นอี

นามเดิมคือหลิวอีหมิง องค์รักษ์ลับคนแรกและอดีตตัวแทนของซื่อหม่าจิ้ง มีใจให้หวงก๊วยเฟย

* ฟู่เจียง

องค์รักษ์ลับของสกุลฟู่แต่อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของหวงก๊วยเฟย ทั้งยังมีใจให้หวงก๊วยเฟย

- * นักพรตอุจิ นักพรตที่เชี่ยวชาญด้านการปรุงยา สนทนากับ
อัครเสนาบดีซุน มีความเป็นมาลึกลับ
- * อัครเสนาบดีซุน อัครเสนาบดีแห่งแคว้นจินฉือ ชื่อจริงคือซุนเหยียน
บิดาของกงเสียนเฟย
- * แม่ทัพเลิ่น บิดาของเลิ่นเยวี่เหยียน ชื่อจริงคือเลิ่นเว่ย เป็น
แม่ทัพแห่งแคว้นจินฉือ
- * ชื่อหมาจางเค่อ บุตรชายขององค์ชายสามกับชายาฉืออ๋อง เกิดวันที่
สองเดือนสองมังกรเชิดเคียว ถูกคนมองว่าจะเป็น
ฮ่องเต้พระองค์ต่อไป
- * ชื่อหมาเหยียน บุตรคนที่หกของชื่อหมาจิ้งกับหนวอิงเอ๋อร์ ได้รับ
การแต่งตั้งเป็นจิวฝูอ๋อง ชอบต่อต้านและยั่วโทษ
ชื่อหมาจิ้ง

607

นางอิง

เรื่องนี้นักพรตจะปรุงยาอายุวัฒนะไม่ได้ถูกปิดบัง ในไม่ช้าเรื่องนี้ก็แพร่สะพัดออกมา บรรดาผู้สูงศักดิ์ในวังหลวงต่างเคลื่อนไหวกันอย่างผิดปกติ คนเหล่านี้ก็ไม่ใช่ที่เชื่อถือ แต่พวกเขาไม่ได้คิดทดลองยาด้วยตนเอง เพียงหาคนมาทดลองยาแทนเสียก่อน

ทว่าอัครเสนาบดีขุนกลบนิ่งไม่ติด ทุกวันนี้เขาอายุหกสิบกว่าปีแล้ว อยากจะอายุยืนยาวยิ่งกว่าใครทั้งนั้น ภายใต้แรงสนับสนุนของอัครเสนาบดีขุน นักพรตนามอู้อี้หนึ่งก็พาบรรดาศิษย์เข้าพำนักในเรือนแห่งหนึ่งของเมืองหลวงแล้วเริ่มปรุงยาอายุวัฒนะขึ้นที่นั่น

ยามนั้นเรื่องราวน่าประทับใจอย่างการที่อัครเสนาบดีขุนเต็มใจทดลองยาด้วยตนเองเพื่อให้ฮ่องเต้ทรงมีพระชนมายุยืนยาวต่างเล่าลือไปทั่วเมืองหลวง รวมทั้งเล่าลือไปนอกเมืองหลวงด้วย

ภายในพระตำหนักหลิวหลี่ หนิวอิงเออร์ได้ยินข่าวลือแล้วหัวใจก็

หนักอึ้งลง นึกไม่ถึงว่าอัครเสนาบตีขุนจะเกิดความคิดเช่นนี้ อัครเสนาบตีขุนจงรักภักดีต่อชื่อหมาจิ้ง ตรงจุดนี้เมื่อก่อนหนิวอิงเออร์ไม่เคยสงสัย แต่ความสัมพันธ์ขององค์ชายสามกับสกุลขุนในตอนนั้นทำให้หนิวอิงเออร์ไม่แน่ใจว่าความจงรักภักดีของอัครเสนาบตีขุนผันแปรแล้วหรือไม่

ยาอายุวัฒนะเป็นเรื่องจริงหรือเท็จไม่พูดถึง แต่อัครเสนาบตีขุนเต็มใจทดลองยา เพียงแค่การกระทำนี้ก็สร้างความรู้สึที่ดีให้คนไม่น้อยได้แล้ว แม้แต่ชื่อหมาจิ้งก็ยังไม่อาจเมินข้ามความดีของอัครเสนาบตีขุน

"เสด็จแม่ อัครเสนาบตีขุนจะเจ้าเล่ห์เกินไปแล้วพะคะ" หลายวันมานี้ องค์หญิงสามได้ยินเสียงชื่นชมอัครเสนาบตีขุนจากข้างนอกก็รู้สึกไม่พอใจอย่างมาก

"ไม่เป็นไร ถ้าหากมียาอายุวัฒนะจริงๆ อัครเสนาบตีขุนเองก็นับว่ากำลังทำเรื่องดีๆ เรื่องหนึ่ง" ถึงแม้หนิวอิงเออร์จะคิดเช่นเดียวกัน ทว่าไม่ได้เก็บมาใส่ใจนัก

"แต่ไม่ว่ายาอายุวัฒนะจะเป็นของจริงหรือไม่ เสด็จพ่อจะต้องทรงจดจำน้ำใจของอัครเสนาบตีขุนแน่นอน ถ้าหากอัครเสนาบตีขุนพลีชีพด้วยเหตุนี้ เสด็จแม่เสียนเพยจะยังไม่ลุกขึ้นสู้อีกหรือพะคะ"

คำพูดขององค์หญิงสามทำให้หนิวอิงเออร์ยิ้มออกมา "เสด็จพ่อของเจ้าไม่ใช่คนเลอะเลือน เสียนเพยมีข้าคอยจับตามอง ขอแค่เสียวซีมีความสามารถ องค์ชายสามก็ไม่ใช่ภัยคุกคาม"

มิหนำซ้ำหนิวอิงเออร์ไม่คิดว่าชื่อหมาจิ้งที่ให้ความสำคัญกับได้หล้าของราชวงศ์ชื่อหมาจะส่งต่อบัลลังก์ให้องค์ชายสามด้วย

"เสด็จแม่เสียนเพยมีความอดทนสูงยิ่งนัก" องค์หญิงสามแบ่ปากแล้วเอ่ยออกมา ไม่เคยวางใจในตัวกงเสียนเพยสักครั้ง

"คนฉลาดต่างรู้ว่าไม่อาจเคลื่อนไหว แม้ไม่กลัวถ้าหากเสียนเพย ไม่เคลื่อนไหว แต่กลัวว่านางคอยดักรุมอยู่ นับแต่อดีตตามีคำกล่าวไว้ว่า เป็นใจพินวัน ไฉนเลยจะป้องกันใจทั้งพินวันได้"

ไม่ต้องให้องค์หญิงสามพูด หนิวอิงเอ๋อร์ก็ไม่วางใจในตัว กงเสียนเพยเช่นกัน นับประสาอะไรกับที่เบื้องหลังกงเสียนเพยยังมี อัครเสนาบดีขุนอยู่อีกด้วย

องค์หญิงสามผงกศีรษะ ก่อนสายตาจะมองไปยังทิศที่ตั้งของ พระตำหนักนางเล่อ "เสด็จแม่ เกิดอะไรขึ้นกับเสด็จแม่หวงก้วยเพยหรือ เพคะ"

หนิวอิงเอ๋อร์ชะงัก "ได้ยินว่าล้มป่วย"

"ถ้าเช่นนั้นลูกจะไปเข้าเฝ้าสักหน่อย" องค์หญิงสามเอ่ย นางเกือบจะ ลืมหวงก้วยเพยแล้วด้วยซ้ำ แต่เมื่อรับรู้สถานการณ์ขององค์หญิงรองที่ แคว้นเปยอี่ก็อดนึกถึงหวงก้วยเพยไม่ได้ ถึงแม้จะบอกว่าสายสัมพันธ์ แม่ลูกของหวงก้วยเพยกับองค์หญิงรองค่อนข้างห่างเหิน แต่ท้ายที่สุด ก็เป็นแม่ลูกกันอยู่ดี

"ก็ดี เจ้าไปจะเหมาะสมกว่าบ้าง" หนิวอิงเอ๋อร์อยากรู้เช่นกันว่า หวงก้วยเพยล้มป่วยจริงหรือไม่ นางยอมไม่มีทางไปเยี่ยมหวงก้วยเพย นางกลายเป็นฮองเฮาแล้ว ต่อให้ไปเยี่ยม หวงก้วยเพยก็ไม่มีทางรับน้ำใจ ไม่แน่ว่าคิดว่านางไปแสดงบารมีชมอีกด้วย

องค์หญิงสามพูดแล้วก็ตั้งใจจะไปทันที หนิวอิงเอ๋อร์นึกขึ้นได้ว่า องค์หญิงสามยังตั้งครภอยู่ จึงเอ่ยอย่างไม่วางใจ

"เจ้าอย่าเพิ่งไปจะดีกว่า ระวังครภของเจ้า รอเหยียนอันกลับมา ค่อยไปด้วยกันเถิด"

"เสด็จแม่ไม่เป็นอะไรพะคะ ลูกพาพวกเยียนซานไปด้วยกัน"

องค์หญิงสามไม่กังวล ทว่าหนิวอิงเออร์กลับไม่วางใจ "เจ้ารู้อยู่ว่า หวงก๊วยเพยสั่งสมอำนาจในทางลับ ถึงจะถูกกำจัดไปไม่น้อยแล้ว แต่ยังเหลืออยู่อีกเท่าไรนั้นไม่อาจล่วงรู้"

"ดังนั้นลูกจะพาคนไปตบตอนนี้ จะได้ยังแข็งตัวด้วยอะไรเล่าพะคะ" องค์หญิงสามเอ่ยอย่างมั่นใจ "เสด็จแม่ไม่ต้องเป็นห่วงลูก ลูกไม่มีทางพาหลานของเสด็จแม่ไปเสี่ยงอันตรายพะคะ"

"เด็กคนนี่" หนิวอิงเออร์จะวางใจลงได้อย่างไร ทว่าก็เถียงไม่ชนะ องค์หญิงสาม หลังจากองค์หญิงสามจากไปจึงได้แต่ให้เหลยอวีตามมา ค้างกันที่พระตำหนักนางเล่อด้วย

พระตำหนักนางเล่อในทุกวันนี้มีสภาพหดหู่ ไปไม่แห่งกระจายเกลื่อนทั่วทั้งพระตำหนักไร้คนสนใจปิดกวาด เทียบกับความเงียบเหงาของพระตำหนักฉือหนิง พระตำหนักนางเล่อกลับให้บรรยากาศอึมครึมมากกว่า

ตอนที่องค์หญิงสามยืนอยู่หน้าประตูก็คิดว่าบรรยากาศที่อ้างว้างของพระตำหนักนางเล่อทำให้ผู้คนรู้สึกไม่สบายใจ

"องค์หญิงพะคะ..." เยียนซานมององค์หญิงสามอย่างลังเล ก่อนเงยหน้ามองฟ้าสลับกับพระตำหนักนางเล่อต่อ ทั้งๆ ที่แสงแดดเจิดจ้า เหตุใดพระตำหนักนางเล่อกลับอึมครึมเล่า

ทว่าองค์หญิงสามเอ่ยอย่างกังวล "คงไม่ได้ป่วยหนักกระมัง เยียนซานเจ้าให้คนไปเชิญหมอหลวงมาสักคน"

องค์หญิงสามไม่ชอบหวงก๊วยเพย ถึงขั้นรู้สึกว่านางตายไปก็ดี แต่

เวลานี้กลับไม่หวังให้นางตายไปจริงๆ อันดับแรกไม่พูดถึงความสัมพันธ์กับองค์หญิงรอง แต่หากหวังก๊วยเพยตายไปตอนนี้นั่นคนนอกจะต้องคิดว่าอีกฝ่ายถูกมารดาตบตีบีบคั้นจนตายแน่นอน

พระตำหนักนางเลอเจียบสงัด ปราศจากสรรพสำเนียง ทั้งๆ ที่ในพระตำหนักนางเล่นนอกจากหวังก๊วยเพยแล้วยังมีข้ารับใช้อีกกลุ่มหนึ่ง แต่เวลานี้กลับไม่เห็นเงาใครสักคน ชวนให้คนรู้สึกพิลึกพิลั่นอย่างมาก

"องค์หญิง มิสู้ให้ข้าน้อยเข้าไปตรวจสอบดูก่อนเถิดพะคะ" เยียนซือเอ่ยอย่างไม่แน่ใจ

"ไม่ต้อง รอหมอลวงมาแล้วพวกเราค่อยเข้าไปด้วยกัน" องค์หญิงสามเอ่ยด้วยแวตาลุ่มลึก นึกในใจว่าข้ารับใช้เหล่านี้เห็นเสด็จแม่หวังก๊วยเพยกับรัชทายาทล้มลงก็ไม่เต็มใจปรนนิบัติอีกใช่หรือไม่ หนีไปซ่อนตัวที่ใดกันหมดแล้ว

"พระชายา องค์หญิงสามอยู่ที่หน้าประตูพะคะ" ภายในห้องนอนที่เจียบสงบ เสียงของอวีนิงก็ดังขึ้นมา

คนที่อยู่บนเตียงกำลังนอนอยู่ ทว่าไม่ได้หลับ เมื่อได้ยินอวีนิงพูดถึงองค์หญิงสาม นัยน์ตาที่ปรืออยู่ก็ทอประกายคมปลานขึ้นมาคราหนึ่ง

"นางชั้นต่ำนั้นมาทำอะไร มาดูว่าข้าตายแล้วหรือยังรี!" เสียงของหวังก๊วยเพยทุ้มหนัก

"พาหมอลวงมาด้วยพะคะ" อวีนิงเอ่ย

หวังก๊วยเพยหัวเราะเสียงเย็นแล้วเอ่ยกับอวีนิงว่า "ให้นางเข้ามา" พุดจบก็หลับตาลงอีกครั้ง ตอนที่อวีนิงเตรียมจะออกไปก็เอ่ยต่อ "ให้คนที่อยู่ในเงามืดซ่อนตัวให้ดี รวมถึงจับตามองว่าชั้นต่ำพวกนั้นให้ตีด้วย

อย่าออกมาให้ชายหน้าผู้คน"

อวินอิงขานรับแล้วออกไป หลังจากรัชทายาทถูกปลดหวงก้วยเพยก็ล้มป่วยทันที อาการทั้งทรงและทรุด สภาพอารมณ์ย่ำแย่ ชอบโมโหหงุดหงิด มักจะบันดาลโทสะอยู่บ่อยครั้ง อวินอิงที่รับใช้อยู่ข้างกายถูกตำหนิหลายครั้งไม่พุดถึง ขำรับใช้ทั้งพระตำหนักนางเล่อลั่วฉวนถูกหวงก้วยเพยพาลใส่ โบายจนเนื้อแตก เวลานี้ยังรักษาตัวกันอยู่ด้วยซ้ำ

โดยทั่วไปหากสนมชายาถูกทอดทิ้ง พวกข้ารับใช้ย่อมหนีหายหรือหาทางรอดอื่นกันไปนานแล้ว แต่หวงก้วยเพยไม่เหมือนกัน นางมีองค์รักษัลลภกลุ่มหนึ่งอยู่ในมือซึ่งทำให้พวกข้ารับใช้รวมถึงอวินอิงหวั่นเกรง

"เยียนเอ๋อร์คาร์วะเสด็จแม่หวงก้วยเพยพะคะ" องค์หญิงสามย่อกายคารวะหวงก้วยเพย

"เหตุใดเจ้าถึงมาที่นี่" ถึงขั้นนี้แล้วหวงก้วยเพยไม่มีทางเอ่ยด้วยน้ำเสียงดี ๆ กับองค์หญิงสามอีก หากเป็นไปได้นางอยากจะกินเลือดกินเนื้อขององค์หญิงสามด้วยซ้ำ

"ได้ยินข่าวว่าเสด็จแม่หวงก้วยเพยประชวร เยียนเอ๋อร์จึงเชิญหมอลหลวงมาตรวจพระอาการให้พระองค์พะคะ" องค์หญิงสามเห็นสีหน้าหวงก้วยเพยไม่ดีนัก แต่สายต่ายังคงคมกริบ ไม่เหมือนคนป่วยหนักอะไร

"พาคณของเจ้าใส่หัวออกไปจากพระตำหนักนางเล่อเสียบ!" หวงก้วยเพยเอ่ยเสียงเย็นเยือก "อย่ามาเสแสร้งกับข้า!"

"เสด็จแม่หวงก้วยเพยทรงให้หมอลหลวงตรวจพระอาการดูดีกว่าพะคะ" องค์หญิงสามเอ่ย ในใจนึกอยากรู้สภาพร่างกายของหวงก้วยเพย ในเมื่อมาถึงที่นี่แล้วจะยอมกลับไปโดยง่ายได้อย่างไร "เสด็จแม่หวงก้วยเพยทรงให้ตรวจพระอาการดูสักนิดเถิดพะคะ พี่หญิงรองทรงเป็นห่วงพระองค์

อย่างยิ่ง"

องค์หญิงสามไม่พูดถึงองค์หญิงรองยังดี ทันทที่พูดถึงก็ทำให้
หวงก๊วยเพยโมโหกว่าเดิม นางลูกเนรคุณนั้น!

"ไล่หัวไปเสีย!"

"เชิญเพคะองค์หญิงสาม" อวินอิงเองก็มององค์หญิงสามด้วยสีหน้า
ไม่พอใจพร้อมกับแสดงท่าที่สงแวก

องค์หญิงสามเห็นหวงก๊วยเพยอารมณ์พลุ่งพล่านประหนึ่งจะพุ่งเข้ามา
ฉีกทั้งนางก็ถอนหายใจ ทั้งยังนึกขึ้นได้ว่าตั้งแต่เข้ามาจนถึงตอนนี้พบเพียง
อวินอิงคนเดียว ขำรับใช้คนอื่นไม่เห็นแม้แต่เงา ในใจนึกสงสัย ทว่าก็ไม่ได้
คิดจะอยู่ต่อ เห็นหวงก๊วยเพยในสภาพจิตใจไม่ปกติเช่นนั้นองค์หญิงสามก็
หายกังวล เพราะก่อนหน้านี้ต่อให้รู้ว่าหวงก๊วยเพยล้มป่วย แต่องค์หญิงสาม
ก็ไม่อาจวางใจในตัวหวงก๊วยเพยได้

"ขำรับใช้ของเสด็จแม่หวงก๊วยเพยจะเกียจคร้านเกินไปแล้ว ตอนนี้
เห็นเพียงท่านอาอวินคนเดียวเท่านั้น เสด็จแม่หวงก๊วยเพยโปรดวางพระทัย
หลังจากกลับไปหม่อมฉันจะให้เสด็จแม่ส่งขำรับใช้มาปรนนิบัติพระองค์
พวกขำรับใช้ที่ไม่รู้จักกฎระเบียบพวกนี้ไม่ต้องเก็บไว้แล้ว"

องค์หญิงสามพูดจบแล้วก็ไม่ได้มองสีหน้ากรุ่นโกรธของหวงก๊วยเพย
เพียงพามองหลวงจากไปทันที

"พระชายา องค์หญิงสามตั้งครรภอยู่ พวกเราลงมือได้นะเพคะ"
อวินอิงเอ่ยพลางมองแผ่นหลังขององค์หญิงสาม

หวงก๊วยเพยหรีดตาลง ในก้นบึ้งดวงตาวาวโรจน์ด้วยความแค้น "ขำ
อยากให้นางชั้นตายนางยิ่งกว่าเจ้าเสียอีก แต่ลงมือตอนนี้ยังเร็วเกินไป"

"หากขำรับใช้พระตำหนักฉางเล่อถูกเปลี่ยนจะทำอย่างไรเพคะ"

อวินอิงไม่สบายใจ คนที่สองเธอส่งมาจะเป็นคนดีได้อย่างไร มีแต่หูดตา
ของนางทั้งนั้น

หวงก๊วยเพยโบหน้าดำทะมึน กัดฟันแล้วเอ่ยว่า "สักวันหนึ่งข้าจะ
ทำให้นางชั้นต่ำพวกนี้อยู่ไม่สุ่ตาย"

องค์หญิงสามที่กลับออกไปถามพวกเยียนซานที่อยู่ข้างกายว่า
"สัมผัสอะไรได้หรือไม่ ข้ารับใช้พวกนั้นไปที่ใดกัน"

"องค์หญิง ภายในพระตำหนักของหวงก๊วยเพยซ่อนองครักษ์ลับเอาไว้
มากเท่าไรไม่แน่ใจพะคะ ตอนที่ข้าน้อยเข้าไปก็สัมผัสได้ถึงสายตาคู่หนึ่ง
จะต้องไม่ใช่อวินอิงแน่นอนพะคะ"

เยียนซานพูดจบเยียนซือเองก็เอ่ยต่อ "ใช่แล้วพะคะ ข้าน้อยก็สัมผัสได้
เช่นเดียวกัน นอกจากนี้ข้ารับใช้คนอื่นต่างถูกลงโทษกันหมด ข้าน้อยเห็น
ข้ารับใช้เหล่านั้นต่างนอนบาดเจ็บ ลุกขึ้นมาไม่ไหวพะคะ"

"ก็ดี อาศัยโอกาสนี้แทรกคนของเสด็จแม่เข้ามา ถึงแม้สกุลฟู
จะไม่อยู่ในเมืองหลวงแล้ว แต่ยังคงไม่อาจดูแคลนเสด็จแม่หวงก๊วยเพย
หลายปีมานี้คนที่ได้รับบุญคุณจากสกุลฟูมีไม่น้อย ข้าเองจะไม่มีทาง
ปล่อยให้เสด็จแม่หวงก๊วยเพยพลิกตัวขึ้นมาได้เด็ดขาด"

เมื่อองค์หญิงสามรู้ว่าภายในพระตำหนักขงเล่อยังมีองครักษ์ลับ
อยู่ก็รู้แล้วว่าไม่อาจประมาทกับหวงก๊วยเพยได้

608

เมืองนวล

หนิวอิงเออร์ลงมือรวดเร็วยิ่ง เปลี่ยนข้าวรับใช้ทุกคนของพระตำหนัก
นางเล่นนอกจากอวีนอิงเรียบร้อย

"สืบพบหรือไม่ว่าคนเหล่านั้นมาจากที่ใด" หนิวอิงเออร์ถามหวันเยวีย
หวันเยวียตอบ "พบแล้วเพคะ มีสามคนเป็นคนของพวกเรา คนของ
ฝ่าบาทเองก็มีสามคน ทั้งยังมีของพวกเสียนเพย รวมไปถึง..."

หนิวอิงเออร์เห็นท่าที่อีกอัก จะพูดแต่ก็ไม่พูดของหวันเยวียจึงเอ่ยถาม
"รวมไปถึงอะไรหรือ"

"รวมไปถึงมีที่นำสงสัยว่าจะมาจากไทเฮาด้วยเพคะ เพียงแต่ไม่ทราบ
เช่นกันว่าใช่หรือไม่" หวันเยวียเอ่ย

"ไทเฮา?" หนิวอิงเออร์หรีดตาลง "ไทเฮาแทรกคนเข้าไปในพระตำหนัก
นางเล่อหรือ นางคิดจะทำอะไร"

"อาจจะไม่ใช่ก็ได้เพคะ" หวันเยวียแค่สงสัยเท่านั้น เพียงแต่ยัง

ไม่อาจตรวจสอบได้

"ไม่ว่าไทเฮาจะทรงมีเจตนาใดล้วนไม่เกี่ยวกับพวกเรา" หนิวอิงเออร์เอ่ย ขณะที่อยู่ในใจคิดว่าไทเฮาเก็บจำซ่อนเร้นลึกมากจริงดังคาด และนางเองรู้อยู่แล้วว่าไม่อาจดูแคลนไทเฮา

"แต่ถ้าหากไทเฮากับหวงก้วยเฟยร่วมมือกันขึ้นมาเล่าพะคะ" หวันเยวียพูดจบก็มองหนิวอิงเออร์ แต่กลัวหนิวอิงเออร์ไม่เชื่อจึงเอ่ยต่อไปว่า "ตั้งคำที่ว่าศัตรูของศัตรูคือมิตร บางทีสมัยก่อนไทเฮากับหวงก้วยเฟยอาจเป็นศัตรูกัน แต่หลังจากพระองค์ทรงกลายเป็นฮ่องเฮา พวกนางอาจร่วมมือกันแล้วก็ว่าได้พะคะ"

"แค่คอยจับตามองก็พอ ขอแค่ไม่มาเล่นงานพวกเรา พวกเราก็ไม่ต้องสอดมือเข้าไปยุ่งเกี่ยว" หนิวอิงเออร์เองก็ไม่อยากเห็นไทเฮากับหวงก้วยเฟยร่วมมือกัน แต่ในใจรู้สึกถึงความแค้นที่ไทเฮามีต่อหวงก้วยเฟย ไม่ได้น้อยไปกว่าความแค้นที่มีต่อนาง เรื่องที่ทั้งสองคนจะร่วมมือกันอาจเป็นไปได้

"ฮ่องเฮา ความจริงพวกเราควรจะ..." หวันเยวียใช้มือทำท่าทางปาดคอ ในใจรู้สึกอยู่เสมอว่าไทเฮากับหวงก้วยเฟยเป็นศัตรูที่ไม่อาจเมินข้าม สมัยก่อนศัตรูสองคนนี้อยู่ในที่แจ้ง ตอนนี้นักลับซ่อนตัวอยู่ในทางลับ จะรับมือได้ยากกว่าเมื่อก่อนหรือไม่ก็ยังไม่รู้

หนิวอิงเออร์ส่ายหน้าเล็กน้อย หากเป็นคนอื่นยืนอยู่ในมุมของนางจะต้องคิดกำจัดหวงก้วยเฟยกับไทเฮาแน่นอน แต่หนิวอิงเออร์กลับไม่คิดเช่นนี้ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะนางมั่นใจหรือไม่ แต่นางอยากเห็นไทเฮากับหวงก้วยเฟยมีชีวิตอยู่เพื่อดูนาง คุบุดรหลานของนางมีทายาทสืบทอดไร่ที่สิ้นสุด

ความตายเป็นเพียงการยุติทุกอย่าง มีเพียงการอยู่ต่อจึงจะทำให้ไทเฮาตระหนักได้ถึงความคิดของตนเอง ทำให้หวงก๊วยเพยรู้ว่าบุตรชายของหนิวอิงเออร์ยอดเยี่ยมโดดเด่นกว่าบุตรชายของหวงก๊วยเพย และการเลือกของซือหม่าจึงเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

"ข้าแคว้นสี่กั๊กให้พวกนางมีชีวิตอยู่ต่อไปดีกว่า" พุดจบแล้วหนิวอิงเออร์ก็นั่งมือตนเอง "แล้วก็ไม่อยากให้มือข้าเปื้อนเลือดผู้ใดด้วย"

"เรื่องนี้ไม่ต้องให้พระองค์ทรงลงมือเองนะเพคะ" หวันเยวี่เองก็ไม่ใช่จะคิดว่าต้องกำจัดไทเฮากับหวงก๊วยเพยเท่านั้น เพียงแต่หากคิดในมุมของหนิวอิงเออร์แล้วนางรู้สึกทั้งสองคนนี้เหมือนกำลังปลาทูที่ติดคอเป็นภัยคุกคามใหญ่

"ไทเฮาเป็นพระมารดาของฝ่าบาทตัดไปไม่พุดถึง ต่อให้ไทเฮาทรงสร้างความผิดหวังให้ฝ่าบาทมากกว่านี้ ฝ่าบาทก็ไม่เคยคิดเอาชีวิตไทเฮา ส่วนหวงก๊วยเพย ถึงแม้ข้าจะเกลียดนาง ข้าก็ไม่อาจลงมือกับนาง ยกเว้นวันใดวันหนึ่งข้าทนเก็บนางไว้ไม่ได้จริงๆ อีกทั้งในเวลาที่น่าางจำเป็นต้องตาย ข้าก็ไม่กลัวว่ามือจะเปื้อนเลือดเช่นกัน" หนิวอิงเออร์เอ่ยอย่างหนักแน่น ความมั่นใจในวันนี้เป็นเพราะบุตรชายบุตรสาวมีความสามารถ รวมถึงความโปรดปรานของซือหม่าจึงที่มีแต่เพิ่มขึ้น นางไม่ใช่สนมชายาผู้ไร้อำนาจและชาติกำเนิดต่ำเหมือนในตอนแรกอีกต่อไปแล้ว

หนิวอิงเออร์กับหวันเยวี่กำลังพูดคุยกันถึงเรื่องไทเฮากับหวงก๊วยเพย ทางด้านพระตำหนักฉือหนิงยังคงเงียบเหงา ผ่านไปเนิ่นนานที่มุมหนึ่งของห้องนอนก็เกิดเสียงขึ้นตามด้วยเงาดำเงาหนึ่งปรากฏกายแล้วเอ่ยเสียงเบาว่า 'ราบรื่น' ไทเฮาเอ่ยตอบรับแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน จากนั้นเงาดำ

ก็หายไปกับผนังอีกครั้ง

ไทเฮาเลื้มตาขึ้นมองมุ้งเหนือศีรษะ ในดวงตามืดลึกไร้กันบังตั้งวังน้าวรณ ถ้าหากสบดวงตานี้จะต้องรู้สึกถึงอันตราย เห็นถึงความเสียสติพร้อมเติมพันทุกอย่างที่ซ่อนอยู่ในนั้นแน่นอน

ทางด้านพระตำหนักเยวียสวี่ เหลียนหลันเอ่ยกับกงเสียนเพยว่า "พระชายา สองเฮาน่าจะทรงลงมือกับหวงก๊วยเพยเร็วๆ นี้แหละ"

กงเสียนเพยแค้นหัวเราะ "ตอนนี้สตรีเช่นหนิวซือเสแสร้งทำตัวเป็นเทพธิดาอยู่ อีกทั้งฟูจิงอวี่ก็ไร้เขี้ยวเล็บแล้ว นางย่อมไม่มีทางทำลายภาพจำที่ดีของตนเองในพระทัยฝ่าบาท"

"แต่บ่าวรู้สึกว่าหวงก๊วยเพยไม่มีทางเสียชีวิตโดยง่ายเพียงนั้น" เหลียนหลันพูดจบก็ถามกงเสียนเพยอีก "พระชายา พวกเราควรร่วมมือกับหวงก๊วยเพยสักคราดีหรือไม่พะคะ รัชทายาทถูกปลด ถึงแม้สกุลฟูจะตกต่ำลง สู้เมื่อก่อนไม่ได้ แต่ในมือหวงก๊วยเพยอาจยังเหลือบางอย่างอยู่ ทุกวันนี้ภัยคุกคามใหญ่ที่สุดของพวกเราคือสองเฮา มิหนำซ้ำตำแหน่งนี้ก็ยังยากจะสั่นคลอน ถ้าหากร่วมมือกับหวงก๊วยเพยจะต้องต่อต้านสองเฮาได้แน่นอนพะคะ"

"แม้รัชทายาทจะถูกปลด แต่ว่ายังไม่ตาย อีกทั้งได้ยืนยันว่ามีอนุในเรือนหลังตั้งครรรอีกแล้วด้วย ฟูจิงอวี่มีหลานเกือบเจ็ดแปดคนแล้วด้วยซ้ำ นางจะช่วยพวกเราได้อย่างไร มิหนำซ้ำเดิมที่ฟูจิงอวี่ก็ไม่ใช่คนเรียบง่าย ถ้าหากร่วมมือกับนางจะเป็นการวางแผนถลกหนังเสื้อกับเสื้ออย่างไม่ต้องสงสัย"

กงเสียนเพยไม่มองเรื่องนี้ในแง่ดี สมัยก่อนเพราะรู้สึกหวงก๊วยเพยอันตรายยิ่งกว่าหนิวอิงเออร์ ดังนั้นนางจึงไม่ได้ร่วมมือกับหวงก๊วยเพย เวลานี้

กงเสียนเพยรู้สึกเสียใจภายหลัง หนีวอชิงเออร์ครองพระทัยฮองเต้ ถ้าหากตอนนั้นนางกับหวงก๊วยเพยร่วมมือกัน ทุกวันนี้จะยังมีสองเฮาคนที่สองอีกหรือ เพียงแต่ตอนนี้กงเสียนเพยเองก็ไม่คิดช่วยพยุงหวงก๊วยเพยที่ล้มลงขึ้นมาอีกครั้ง

"พระชายา ยังมีคนของพระตำหนักฉือหนึ่งพระองค์นั้นอีก วันนี้สองเฮาทรงเปลี่ยนข้าวบิ๊ไช้ของพระตำหนักฉางเล่อ ส่วนพวกเราส่งเข้าไปสองคน บ่าวสงสัยว่านอกจากนี้น่าจะมีคนของไทเฮาด้วยเพคะ" เหลียนหลันพูดจบก็เห็นกงเสียนเพยนิ่งเงียบ นางกลัวอีกฝ่ายไม่เชื่อจึงเอ่ยต่อ "พระชายาทรงลองคิดดูเถิดเพคะ ไทเฮาทรงกุมอำนาจในตำหนักในมานานเพียงนี้ คนของนางจะถูกกำจัดหมดจดโดยง่ายได้อย่างไร"

กงเสียนเพยผงกศีรษะ นางจะไม่เชื่อได้อย่างไรในเมื่อนางเองก็เคยกุมอำนาจดูแลตำหนักใน พอจะรู้อยู่บ้างว่าคนของไทเฮายังคงซ่อนเร้นอยู่

"พระชายา ถ้าหากร่วมมือกับไทเฮาด้วยแล้วเพคะ พระองค์ ไทเฮาและหวงก๊วยเพยต่างเป็นบุตรสาวตระกูลสูงศักดิ์ ขณะที่สองเฮาทรงมาจากครอบครัวเล็กๆ เท่านั้น ฝ่าบาทไม่พอพระทัยเรื่องที่ตระกูลใหญ่ยึดครองอำนาจมานาน หลายปีมานี้ตำแหน่งของตระกูลใหญ่เสื่อมถอยลงไปไม่ได้แล้ว พระชายาทรงดูเถิดเพคะ สกุลเลี้ยว สกุลหลิว สกุลฟาง สกุลเฮ้อ สกุลฟู่ รวมถึงสกุลหลินในตอนนี้นั้นต่างตกต่ำลงไปไม่น้อย ทุกวันนี้ก็มีเพียงสกุลซุนที่ยืนหยัดอยู่ได้ ถ้าหากตระกูลยากจนมาแทนที่ตระกูลใหญ่จริงๆ พระชายาจะทรงเต็มใจหรือ อีกอย่างหากอนาคตเจ้าอ๋องขึ้นครองราชย์ สกุลซุนจะตกอยู่ในอันตรายด้วยซ้ำเพคะ"

ดวงตางกงเสียนเพยลุ่มลึก "เหลียนหลัน เจ้าพูดถูก ตระกูลยากจน

เป็นภัยคุกคามใหญ่ต่อตระกูลใหญ่จริงๆ ทุกวันนี้พวกที่มีความสำคัญในราชสำนักล้วนมีแต่ขุนนางจากตระกูลยากจน เกียรติยศศักดิ์ศรีของบุตรหลานตระกูลใหญ่กลับถูกบุตรหลานตระกูลยากจนกลบทับไปหมดแล้ว"

"เพียงแต่ไทเฮาอยู่ที่พระตำหนักชั้นหนึ่ง หากพวกเราคิดจะติดต่อดังต้องหลบเลี่ยงพระเนตรพระกรรณของฝ่าบาทกับสองเฮาพะคะ" เหลียนหลันมีท่าทีลำบากใจขึ้นมา

กงเสียนเพยแยมั้ม "เรื่องแค่นี้ก็สร้างความลำบากให้เจ้าแล้วหรือ เจ้าติดตามข้ามาหลายปี ทั้งยังช่วยข้ากุมอำนาจดูแลตำหนักใน ไทเฮาซ่อนคนไว้ในตำหนักในมากเพียงใดพวกเราไม่รู้ แต่ในที่แจ้งเจ้าเองก็รู้อยู่แก่ใจ เรื่องนี้ก็มอบหมายให้เจ้าไปจัดการ"

"บ่าวน้องรับคำสั่งพะคะ" เหลียนหลันตอบรับ

ทางด้านพระตำหนักข้างเล่อ หวงก๊วยเพยเตรียมใจเอาไว้อยู่แล้ว ดังนั้นจึงไม่มีอาการตอบสนองกับเรื่องที่เข้ารับใช้ถูกสับเปลี่ยน ตอนที่ได้ยินอวีนอิงมารายงาน หวงก๊วยเพยก็เลิกคิ้วพลางเอ๋อขึ้น

"อวีนอิง เจ้ารู้ความสามารถลงทุกวันแล้ว กลับตรวจสอบไม่พบเบื้องหลังของคนมากกว่าครึ่ง"

"พระชายาโปรดทรงลงโทษด้วยพะคะ บ่าวผิดต่อหน้าที่แล้ว" อวีนอิงก้มหน้าลง "พระชายา พระองค์ทรงคิดว่าคนเหล่านี้จะมีเจตนาบริสุทธิ์หรือไม่พะคะ"

อวีนอิงพูดจบก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้น ศีรษะของนางถูกฝ่าด้วยซาในมือ หวงก๊วยเพยกระแทกเข้าไป

แววดาหวงก๊วยเพยคมปลาบ "โง่งม! ตำหนักโนมีคนที่เจตนาบริสุทธิ์
ด้วยหรือ ตรวจจสอบให้เข้าดี ๆ จะต้องรู้เบื้องหลังของคนพวกนี้ให้จงได้!"

ดาหวง

609

ไฟไหม้

"ฮองเฮา! แยกแล้วเพคะ! พระตำหนักนางเล่อไฟไหม้แล้ว!"

กลางดึก เพลิงไหม้ครั้งใหญ่ที่ไร่ร้างบอกเหตุลูกไหม้แผ่ลามจากพระตำหนักนางเล่อออกมาข้างนอก หนิวอิงเอ๋อร์กำลังหลับสนิท ได้ยินเสียงรื้อร่นของเหลยอวีปูลุกให้สะดุ้งตกใจตื่น

"เกิดอะไรขึ้น! พระตำหนักนางเล่อไฟไหม้ได้อย่างไร!" หนิวอิงเอ๋อร์รีบลุกขึ้นจากเตียง ไม่รอให้เหลยอวีเข้ามาช่วยปรนนิบัติก็สวมใส่เสื้อผ้าอย่างรวดเร็ว

"ทหารรักษาพระองค์กับขันทีนางกำนัลต่างกำลังช่วยกันดับไฟเพคะทางฝ่าบาทเองก็ส่งคนไปพูลแล้ว"

เหลยอวีพูดจบหนิวอิงเอ๋อร์ก็นั่งขึ้นต่อทันที "บอกให้คนช่วยชีวิตหวงก๊วยเพยให้ได้!"

หนิวอิงเอ๋อร์แวตาลู่มลิก อยู่ดี ๆ พระตำหนักนางเล่อจะไฟไหม้

ได้อย่างไร มิหนำซ้ำยังเป็นตอนที่ข้าเปลี่ยนเข้ารับใช้ของพระตำหนักนางเล่อพอดีอีกด้วย

หนิวอิงเออร์เร่งรีบไปยังพระตำหนักนางเล่อทันที ขณะที่ภายในพระตำหนักนางเล่อเองก็กำลังแสดงฉากที่น่าตื่นตกใจ นายปาวสองคนมองเปลวเพลิงด้วยสายตาหวาดผวา สีหน้าย่ำแย่อย่างยิ่ง

"พระชายา พวกเรารีบเข้าไปหลบในทางลับเกิดเพคะ" อวิ๋นอิงเอ๋ออย่างร้อนรน ในน้ำเสียงแฝงความลนลานและหวาดกลัว

"ไม่ต้องรีบ" หวงก๊วยเฟยนอนลงบนเตียง มองเปลวเพลิงลุกไหม้ข้างนอกด้วยสายตาอึมครึม

"นี่ชัดเจนว่าองเฮาต้องการชีวิตพระชายานะเพคะ พระชายาอย่าทรงให้สองเฮาสมปรารถนานะเพคะ" อวิ๋นอิงเห็นหวงก๊วยเฟยไม่สะทกสะท้านก็วิตกกังวลขึ้นมา มันใจอย่างยิ่งว่าเป็นฝีมือของหนิวอิงเออร์ที่ต้องการทำร้ายหวงก๊วยเฟย

"วางใจได้ ข้าไม่มีทางตาย" หวงก๊วยเฟยเห็นองครักษ์ลับปรากฏตัวอยู่ข้างกายก็ถามว่า "ตรวจสอบพบแล้วหรือยังว่าเป็นฝีมือผู้ใด"

"พบแล้วพะย่ะค่ะ" พุดจิบก็เห็นองครักษ์ลับลากคนเข้ามาสองคน หวงก๊วยเฟยมีรังสีสังหารวาบผ่านบนใบหน้าพร้อมเอ่ยสั่งองครักษ์ลับ "สอบสวนผู้บงการเบื้องหลังออกมาให้ข้า"

เพียงไม่นานด้วยฝีมือขององครักษ์ลับ ผู้บงการเบื้องหลังก็ถูกไต่สวนออกมาว่าเป็นคนของพระตำหนักฉือหนิง เรื่องนี้ผิดแผนของไทเฮาไม่เพียงถูกหวงก๊วยเฟยจับได้ กระทั่งเรื่ององครักษ์ลับของหวงก๊วยเฟยก็ยังไม่ทันนึกถึง หลงนึกว่าหวงก๊วยเฟยกำลังนอนป่วยหมดสภาพอยู่ในพระตำหนักนางเล่อ

"นางเฒ่าไม่รู้จักตายหลี่ซื่อ!" คราวนี้หวงกุ้ยเพยเองก็โมโหแล้ว คำเรียกขานไม่ว่าหน้าสักนิดเดียว กัดฟันกรอด รู้สึกเคียดแค้นไทเฮา อย่างลึกล้ำ

"พระชายา นึกไม่ถึงว่าจะเป็นไทเฮา จะน่ารังเกียจเกินไปแล้ว" อวีนอิงก็โมโหไม่ต่างกัน

"ไม่ เป็นสองเฮา คนของสองเฮา" หวงกุ้ยเพยเอ่ยด้วยดวงตา ทอประกาย

อวีนอิงชะงัก เข้าใจขึ้นมาทันที "นึกไม่ถึงว่าจะเป็นสองเฮา จะน่า รังเกียจเกินไปแล้ว"

หวงกุ้ยเพยมองอวีนอิงอย่างพอใจ ก่อนเอ่ยกับองค์รัชัลับว่า "ปู่เพียง สองคนนี้มีมอบให้เจ้า เอาไปใช้งานให้เกิดประโยชน์ดี ๆ"

"ข้าเหนื่อย้มรับคำสั่งพะย่ะค่ะ" ทันทีที่พูดจบปู่เพียงก็พาเข้ารับใช้ทั้งสอง หายตัวไป

"พระชายา ถ้าเช่นนั้นไทเฮาเล่าเพคะ" อวีนอิงไม่เข้าใจ ทั้งยังเอ่ย อย่างไม่เต็มใจ "จะปล่อยไทเฮาไปทั้งอย่างนี้หรือ"

"ปล่อยหรือ จะปล่อยไปได้อย่างไร นางเฒ่าไม่รู้จักตายมีชีวิตอยู่มา จนถึงทุกวันนี้ได้ไม่ใช่เพราะรอให้ข้าจัดการนางอยู่หรือหากหรือ ข้าไม่รักชีวิต แล้วจริง ๆ" หวงกุ้ยเพยเอ่ยอย่างชิงชัง

"ถ้าเช่นนั้นเพราะเหตุใดเพคะ"

หวงกุ้ยเพยถลึงตาใส่อวีนอิง "ข้านี้เห็นว่าเจ้าจะฉลาดขึ้นแล้วเสียอีก จากเรื่องนั้นที่ไทเฮากระทำ โทษประหารเก้าชั่วโคตรก็ยังไม่เกินเลย แต่ เจ้าดูเถิด สกูลหลี่ยังสุขสบายดี นางเฒ่าไม่รู้จักตายเช่นไทเฮาก็ยังมี ชีวิตอยู่ดี เจ้าคิดว่าต่อให้รู้ว่าเรื่องในวันนี้เป็นฝีมือไทเฮา ฝ่าบาทจะทรง

กำจัดไทเฮาจริงๆ หรือ"

"แต่ว่าฝ่าบาททรงโปรดปรานสองเฮาเพียงนั้น..."

"ข้าเองก็ไม่คิดว่าแค่ครั้งสองครั้งจะล้มหนิวซื่อได้ แต่หากฝั่งเมลิ็ดพันธุ์แห่งความสงสัยลงในพระทัยของฝ่าบาทได้ย่อมดีกว่า จะได้ให้ฝ่าบาททรงทราบว่าสตรีที่พระองค์รัก สตรีที่พระองค์ทรงประสงค์ขึ้นมาไม่ได้บริสุทธิ์งดงามอย่างที่แสดงออกถึงเพียงนั้น" หวงก๊วยเพยพูดจบแล้วแค้นหัวเราะ "ยามรักใคร่สักคน จุดด้อยของนางก็คือจุดเด่น ยามเบื่อหน่ายใคร่สักคน จุดเด่นของนางก็คือจุดด้อย ประโยคเหล่านี้พรรณนาตัวข้ากับหนิวซื่อได้ดีที่สุด และที่ข้าพ่ายแพ้เพราะไม่อาจได้พระทัยของฝ่าบาทมาครองเท่านั้น"

ยามนี้เวลาเผชิญหน้ากับหนิวอิงเออร์ ภายในใจหวงก๊วยเพยมีความเคียดแค้น รู้สึกกรำกับว่าในเมื่อมีข้าโจวอวี่แล้ว เหตุใดยังต้องมีจูเกอเลียงด้วย* ในสายตาของนางถ้าหากไม่มีหนิวอิงเออร์ นางไม่มีทางตกอยู่ในสภาพเช่นทุกวันนี้

ถ้าหากไม่มีหนิวอิงเออร์ ตำแหน่งสองเฮาย่อมเป็นของนาง บุตรชายนางก็จะได้ขึ้นครองราชย์อย่างราบรื่น แต่ว่าทุกสิ่งทุกอย่างล้วนถูกหนิวอิงเออร์แม่ลูกช่วงชิงไป

อวินอิงเองก็รู้สึกเช่นเดียวกัน ถึงแม้ในสายตาของนางหวงก๊วยเพยจะไม่ได้เพียบพร้อม กระทั่งหวาดกลัวอีกฝ่ายด้วยซ้ำ แต่หวงก๊วยเพยเป็นเจ้านายของนาง ไม่ว่าอย่างไรนางก็รู้สึกว่าหวงก๊วยเพยดีกว่าสองเฮามากนัก เพียงแต่น่าเสียดายที่พระทัยของฮ่องเต้ไม่ได้อยู่ที่หวงก๊วยเพย

* ในเมื่อมีข้าโจวอวี่แล้ว เหตุใดยังต้องมีจูเกอเลียงด้วย เป็นประโยคในวรรณกรรมเรื่องสามก๊ก โจวอวี่ (จิวยี่) กับจูเกอเลียง (ซงเบ้ง) เป็นบุคคลที่ฉลาดเฉลียวมีไหวพริบด้วยทั้งคู่ แต่แผนการของโจวอวี่มักถูกจูเกอเลียงเปิดโปง ทำให้โจวอวี่เกิดความแค้นและริษยา ก่อนเสียชีวิตโจวอวี่ได้เอ่ยประโยคนี้ออกมาด้วยความรู้สึกทอถอนใจว่าเหตุใดจูเกอเลียงถึงอยู่เหนือตนมาโดยตลอด

ด้านนอกพระตำหนักนางเล่อ หนิวอิงเอ๋อร์ที่เร่งรุดมาถึงยังไม่วู้ตัวว่า หวงก๊วยเพยเตรียมจะใส่ร้ายนางอยู่ นางกำลังสั่งการคนของพระตำหนักนางเล่อให้ช่วยเหลือหวงก๊วยเพย ถึงอย่างไรหวงก๊วยเพยก็ไม่อาจเสียชีวิตในตอนนี้

"หม่อมฉันถวายพระพรฝ่าบาทเพคะ" หนิวอิงเอ๋อร์เห็นชื่อหม่าจิ้งเร่งรุดมาก็รีบย่อกายคารวะทันที

"เหตุใดไม่แต่งตัวให้มิดชิดกว่านี้" ชื่อหม่าจิ้งเห็นหนิวอิงเอ๋อร์แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าที่บางก็ขมวดคิ้ว

ตอนที่ชื่อหม่าจิ้งมาถึง บรรดาสนมชายาเช่นกงเสียนเพยที่อยู่ด้านข้างก็ย่อกายลงคารวะพร้อมหนิวอิงเอ๋อร์เช่นกัน แต่ชื่อหม่าจิ้งกลับเหมือนมองไม่เห็นพวกนาง สนใจห่วงใยแต่หนิวอิงเอ๋อร์ พวกสนมชายาอย่างกงเสียนเพยพยายามปลงตกแล้ว แต่ภายในใจยังคงอิจฉาริษยาอย่างห้ามไม่ได้

"หม่อมฉันกังวลใจเพคะ" หนิวอิงเอ๋อร์มองพระตำหนักนางเล่ออย่างไม่สบายใจนัก

"ไม่ต้องห่วง ข้าส่งคนเข้าไปช่วยหวงก๊วยเพยแล้ว ไม่มีทางเกิดเรื่องอะไรขึ้น" ชื่อหม่าจิ้งตบหลังมือหนิวอิงเอ๋อร์เบาๆ เป็นการปลอบประโลม

หนิวอิงเอ๋อร์ผงกศีรษะ พอเห็นว่าพวกกงเสียนเพยยังคุกเข่าอยู่จึงส่งสาตาให้ชื่อหม่าจิ้งทันที ชื่อหม่าจิ้งที่เพิ่งสังเกตเห็นพวกกงเสียนเพยก็ขมวดคิ้วแล้วเอ่ยขึ้น

"เหตุใดพวกเจ้าถึงมาที่นี่กันหมด"

ใบหน้าซีดเขียวของบรรดาสนมชายาที่คุกเข่าอยู่ตัดไปไม่พุดถึงตอนนี้สีหน้าของชื่อหม่าจิ้งดูไม่สบอารมณ์อย่างยิ่ง เกิดไฟไหม้ใหญ่ขึ้นที่

พระตำหนักฉางเล่อ บรรดาสนมชายาเหล่านี้มาถึงไว้อย่างยิ่งกว่าเขาเสียอีก ทั้งยังกระตือรือร้นกันอย่างยิ่ง ท่าทางอยากรับชมเรื่องสนุกเช่นนี้ทำให้ชื่อหมาจิ้งเหินแล้วไม่พอใจอย่างมาก ไม่รอให้พวกกงเสียนเพยเอ๋อปาก เขาก็เอ๋ยขึ้นมาก่อนแล้ว

"ลุกขึ้น ที่นี่ไม่มีเรื่องของพวกเขาเจ้า กลับไปกันให้หมดเสีย"

เมื่อชื่อหมาจิ้งเหินเห็นในใจพวกกงเสียนเพยจะอดอดกันมากเพียงใด ไม่ต้องพูดถึง แต่กงเสียนเพยยังคงเอ๋ยขึ้น

"ฝ่าบาท หม่อมฉันเป็นห่วงพี่หญิงหวงก๊วยเพยเพคะ"

ทันทีที่กงเสียนเพยเอ๋ยปาก สนมชายาคนอื่นก็สับสนุน มั่งจู้ให้ชมใครจะไม่อยากชมบ้าง ตำแหน่งในสงบมากเกินไปแล้ว พวกนางที่อยู่ในกรงนกเช่นตำหนักในแห่งนี้ได้รับความโปรดปราน จึงเบื่อหน่ายกันอย่างยิ่ง อีกทั้งสาเหตุที่สนมชายาทุกคนกระตือรือร้นลุกจากเตียง ทั้งยังวิ่งมาที่นี่กันมากมายเพียงนี้ ไม่ใช่แค่มาเพื่อชมมั่งจู้ของหวงก๊วยเพย แต่ยังอยากชมมั่งจู้ของหนิวอิงเอ๋อร์ด้วย ในใจคิดกันว่าหนิวอิงเอ๋อร์ไม่อยากเก็บหวงก๊วยเพยเอาไว้แล้วจึงลงมือ

"เหตุใดพวกเจ้าถึงมารออยู่ที่นี่ เกะกะสันดี กลับไปให้หมดเสีย!" ชื่อหมาจิ้งเหินแสดงความไม่พอใจ เมื่อเห็นบรรดาสนมชายามองเขาด้วยสีหน้าน้อยเนื้อต่ำใจก็เอ๋ยต่อ "ถ้าไม่ยากกลับก็คุกเข่าอยู่ที่นี้ต่อจนฟ้าสว่าง"

ชื่อหมาจิ้งเหินพูดจบร่างกายของบรรดาสนมชายาต่างสั่นสะท้าน ให้อึกเขาจนฟ้าสว่าง เช่นนั้นเขาของพวกนางก็พังแล้ว นับประสาอะไรกับที่ช่วงนี้อากาศเริ่มเย็นลง ไม่แน่ว่าอีกสักวันสองวันอาจจะหิมะตกก็เป็นได้

หนิวอิงเออร์มองดูบรรดาสนมชายากลับไปอย่างว่าง่ายก็ยกมูมปาก รู้สึกโล่งอกเช่นกัน นางเองก็ไม่ชอบที่บรรดาสนมชายามาอยู่ที่นี่ เกะกะ สิ้นดี

อย่างไรก็ตามชั่วขณะต่อมาชื่อหมาจิ้งก็เอ่ยว่า "ห้วนเยวีย ส่งสองเฮา กลับพระตำหนัก"

"ฝ่าบาท หม่อมฉัน..." หนิวอิงเออร์ไม่คิดจะกลับไปตอนนี้ อีกอย่างนางเป็นสองเฮา จะจากไปได้ได้อย่างไร

"ที่นี่มีข้าอยู่ เวลานี้ทั้งตึกทั้งอากาศหนาว เจ้ารีบกลับไปนอนเถิด"

หนิวอิงเออร์ได้ยินวาจาของชื่อหมาจิ้งแล้วมูมปากก็กระตุก พระตำหนักฉางเล่อเกิดไฟไหม้ใหญ่ เวลาเช่นนี้จะหลบลงได้อย่างไร

610

มันเนอร์พลิง

สุดท้ายหนวอิงเออร์ก็ถูกซื้อหม่าจิ้งเกลี้ยกล่อมให้กลับพระตำหนัก หลิวหลี่ แม่ทางพระตำหนักฉางเล่อจะยังคงไม่สงบ แต่บรรดาสนมชายาต่างถูกซื้อหม่าจิ้งไล่ไปหมดแล้ว เวลานี้ต่อให้ม่ใจก็ไม่ม่ทางวิ่งมาร่วมวงด้วยอีก

นอกจากม่คนเสียชีวิตสองคน บาดเจ็บสามคน คนของพระตำหนักฉางเล่อต่างม่สภาพย่ำแย่กันม่ม่่น้อย แต่ยังคงถูกช่วยออกมาได้ทั้งหมด

เทียบกับหวงกู่เพยที่หมดสติ อวินอิงกลับม่สติแจ่มใสดี ทันทีที่พบซื้อหม่าจิ้งก็ร้องให้พลางเอ่ยว่า "ถววยบังคมฝ่าบาท ขอฝ่าบาทโปรดทรงช่วยทวงความยุติธรรมให้หวงกู่เพยด้วยนะเพคะ"

ซื้อหม่าจิ้งมองอวินอิงอย่างม่พอใจ ก่อนเอ่ยกับหลี่เจิงสี่ "ยายพวกนางทั้งหมดไปยังพระตำหนักเว่ยยาง"

"ฝ่าบาท พระชายาประชวรอยู่ พระตำหนักเว่ยยางม่บรรยาคาส

ไม่ได้นึก ขอฝ่าบาทโปรดทรงไต่รถรองเพื่อพระชายาด้วยเพคะ" เมื่อ
อวินอิงได้ยินว่าชื่อหมาจึงจะให้หวงก้วยเพยไปอยู่พระตำหนักเว่ยยาง
ร่างก็สิ้นสะท้านขึ้นมาทันที

พระตำหนักเว่ยยางเป็นพระตำหนักที่อดีตหวงก้วยเพยหนีวี่เจียวเคย
พำนัก หลังจากหนีวี่เจียวเสียชีวิตก็ว่างมาโดยตลอด สี่พระตำหนักใหญ่
ของตำหนักใน นอกจากพระตำหนักเพ็งอีกกับพระตำหนักหลิวหลีกคือ
พระตำหนักเว่ยยางกับพระตำหนักฉางเล่อ ชื่อหมาจึงจะส่งหวงก้วยเพยไป
อยู่ที่พระตำหนักเว่ยยางย่อมเป็นเรื่องปกติ ถึงแม้พระตำหนักเจียวหยาง
ที่หมื่นซูเพยเคยพำนักในอดีตจะว่างอยู่เช่นกัน แต่ไม่ว่าอย่างไรอดีต
หวงก้วยเพยก็เคยพำนักอยู่ที่พระตำหนักเว่ยยาง หวงก้วยเพยจะย้ายไปอยู่
ที่นั่นก็ใช่ว่านางจะได้รับความไม่เป็นธรรม

แต่อวินอิงไม่ยินยอม ถ้าหากพระชายายังมีสติอยู่จะต้องไม่เต็มใจ
พำนักที่พระตำหนักเว่ยยางแน่นอน กว่าครึ่งชีวิตของพระชายาล้วน
ประชันขันแข่งกับหนีวี่เจียว มิหนำซ้ำหนีวี่เจียวยังเสียชีวิตแล้ว
ให้ย้ายไปอยู่จะนอนหลับลงได้อย่างไร

"สามหาร! ถึงคราวที่ป่าวเช่นเจ้ามีสิทธิ์มาวิพากษ์วิจารณ์พระบัญชา
ของฝ่าบาทรี!" หลี่เจิงสี่ถลึงตาใส่อวินอิง ช่างขวัญกลัวเกินไปแล้ว
มีพระตำหนักเว่ยยางให้พำนักก็ไม่เลวแล้ว อยากจะเข้าไปพำนักที่
พระตำหนักเพ็งอีหรือไร

แต่อวินอิงจะคิดเช่นนั้นจริง แต่หลังจากหลี่เจิงสี่ตวาด นางก็
รวบรวมความกล้าเอ่ยอย่างไม่เต็มใจ "หลี่กิงโปรดระงับโทสะ บ่าวแค
เป็นห่วงสุขภาพของพระชายาเท่านั้น ทุกวันนี้พระตำหนักเพ็งอียังว่างอยู่
สองเฮาเองก็ได้ทรงคิดจะย้ายเข้าไปพำนัก พระตำหนักหลิวหลีกกลายเป็น

พระตำหนักเฟิงอี่แล้วอย่างเห็นได้ชัด ขอฝ่าบาทโปรดทรงเห็นแก่ที่พระชายาอยู่เคียงข้างพระองค์มาสามสิบกว่าปี ให้พระชายาย้ายเข้าพำนักที่พระตำหนักเฟิงอี่เถิดเพคะ หากเปลี่ยนชื่อพระตำหนักเฟิงอี่ก็ไม่ถือว่าเป็นการล่วงเกินของเฮาแล้ว"

อวินอิงขอรับรองด้วยท่าทางจริงใจและน่าสงสาร ตั้งใจจะช่วงชิงให้หวงก้วยเฟยสักครา นางรู้สึกว้าวุ่นอย่างไรหนิอี่เออร์ก็ไม่ได้ย้ายเข้าไปพำนักที่พระตำหนักเฟิงอี่ ส่วนพระชายาของนางก็ไม่ได้เป็นสองเฮา แต่อย่างน้อยถ้าหากได้พำนักที่พระตำหนักเฟิงอี่ก็ไม่เลว ในใจอวินอิงรู้ว่าชื่อหมาจิ้งไม่มีทางตอบตกลง ทว่านางก็ยังมีหวังอยู่เล็กน้อย ทุกคนต่างรู้เรื่องที่ฮ่องเต้ทรงให้ความสำคัญกับมิตราภาพ อีกทั้งไม่ว่าอย่างไรพระชายาของนางก็รู้จักกับฮ่องเต้มาตั้งแต่เล็ก บอกว่าโตมาด้วยกันก็ไม่เกินเลย นับประสาอะไรกับที่เป็น 'สามีภรรยา' ทั้งยังมีบุตรหลานร่วมกันอีกด้วย

สาเหตุที่อวินอิงกล้าเสนอเช่นนี้เพราะว่าหวงก้วยเฟยไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องวิชาคุณไสย ทั้งยังเป็นผู้เคราะห์ร้าย แต่กลับหลงลืมไปว่ารัชทายาทเป็นบุตรชายของหวงก้วยเฟย อีกทั้งชื่อเรียกฮ่องสามหาบเช่นนี้ชื่อหมาจิ้งไม่มีวันยอมตกลง

"หลี่เจิงสี่! ตบปาก!" ชื่อหมาจิ้งเอ่ยเสียงเย็น หลังจากเห็นหลี่เจิงสี่ตบปากอวินอิงสองคราวอย่างฉับไวก็เหลือบตามองอวินอิงนิ่งๆ "พระตำหนักเฟิงอี่เป็นตำหนักกลาง เจ้าล่าเส้นแล้ว ในเมื่อไม่เต็มใจพำนักที่พระตำหนักเว่ยยาง เช่นนั้นก็ไปพำนักที่พระตำหนักเซวี่ยหยางเถิด ส่วนเรื่องที่บ่าวเช่นเจ้าพุดจาสามหาบ เห็นแก่ความรักดีปกป้องนายของเจ้า อย่าลืมไปรับโทะโบายห้าสิบไม้ที่คุกงางกำนัล ถือว่าเป็นการตักเตือน"

แก้มทั้งสองข้างของอวินอิง⁺ แสบร้อน สีหน้าผิวดำงา พระตำหนักเซวียหยางเป็นพระตำหนักที่ปลื้มใจมากที่สุดในตำหนักใน ทั้งยังอยู่ห่างจากพระตำหนักหวงจีมากที่สุดด้วย ให้ไปอยู่พระตำหนักเซวียหยางมิสู้ไปอยู่พระตำหนักเวียหยางดีกว่า อวินอิงรู้สึกเสียใจภายหลังขึ้นมา ถ้าหากเป็นเช่นนั้นนางย่อมไม่เต็มใจ ดังนั้นตอนที่จะถูกพาตัวออกไปจึงร้องตะโกนเสียงดังขึ้นมา

"มีคนเดียวที่จะสังหารพระชายา ทำร้ายพระชายา ขอฝ่าบาทโปรดทรงทวงความยุติธรรมให้พระชายาด้วยพะคะ!"

"ปิดปากนางเสีย!" ชื่อหมาจึงมีสีหน้าไม่พอใจ หลังจากอวินอิงถูกลากตัวออกไป หวงก๊วยเพยก็ถูกย้ายไปยังพระตำหนักเซวียหยางแล้ว จากนั้นถึงได้เริ่มตรวจสอบสาเหตุของเพลิงไหม้ครั้งนี้

อวินอิงมีสีหน้าไม่ยินยอม เหตุใดเรื่องราวถึงเป็นเช่นนี้ หลักฐานยังไม่ทันปรากฏ นางยังไม่ทันได้เป็นพยาน แต่เวลานี้อวินอิงไม่อาจเอ่ยปากได้อีกแล้ว นางใช้โอกาสอย่างสูญเสียแล้ว ภายในใจจึงรู้สึกหงุดหงิดและเสียใจภายหลังอย่างยิ่ง

หากหวงก๊วยเพยรู้ว่าตนเองหมดสติไปแล้วจะเป็นเช่นนี้ หวงก๊วยเพยจะต้องไม่เลือกทำแน่นอน อวินอิงไม่มีประโยชน์สักนิดเดียว หรือพูดได้ว่าชื่อหมาจึงไม่ปล่อยให้อวินอิงได้ทำงานสักนิดเดียว

หลังจากหนิวอิงเออร์กลับมาที่พระตำหนักหลิวหลีกก็คอยเฝ้าอยู่ในห้องโถงใหญ่ นางไม่มีทางหลบลง ทำได้เพียงรอฟังข่าวจากทางพระตำหนักฉางเล่อ แล้วก็รู้ว่าเพราะรอนานหรือเพราะดื่มชาสงบจิตใจที่ห้วนเยวียนนำมาให้ ไม่นานนักพอเดินเข้าไปในห้องก็หลับบนเตียงไป

ทั้งอย่างนี้

ตอนที่ชื่อหมาจิ้งแวงมาฟ้าก็สว่างเรืองรองได้ครั้งหนึ่งแล้ว อีกครั้ง
ช่วยามก็จะเป็นเวลาประชุมเช้า

"ฝ่าบาท" หนิวอิงเออร์สัมผัสถึงมือที่ลูบไล้บนหน้านางเบาๆ จิ้งลิ้มตาขึ้น
อย่างสะลึมสะลือ ตอนที่เห็นชื่อหมาจิ้ง นางก็คลี่ยิ้มให้ก่อน จากนั้น
เมื่อเห็นสีทอ่งฟ้าข้างนอกและนึกถึงเรื่องพระตำหนักนางเล่อขึ้นมาก็
สะดุ้งตกใจตื่นเต็มตาทันที

"ฝ่าบาท พระตำหนักนางเล่อเป็นอย่างไรบ้างเพคะ หวงก๊วยเพย..."

"นางไม่เป็นอะไร" ชื่อหมาจิ้งส่ายหน้าเบาๆ

หนิวอิงเออร์โผล่อก "ถ้าเช่นนั้นข้ารับใช้คนอื่นเล่าเพคะ"

"ตายไปสองคน คนอื่นไม่ได้บาดเจ็บสาหัส" ชื่อหมาจิ้งนั่งลง

"ฝ่าบาททรงตรวจสอบสาเหตุของเพลิงไหม้พบหรือไม่เพคะ"
ความจริงหนิวอิงเออร์อยากถามว่าเป็นอุบัติเหตุ เป็นฝีมือคนที่อยาก
ทำร้ายหวงก๊วยเพย ทำร้ายนาง หรือเป็นแผนของหวงก๊วยเพยเอง

ชื่อหมาจิ้งหยิบปิ่นหงส์เพลิงที่ทำด้วยหินปะการังอันหนึ่งออกมา
หนิวอิงเออร์ทกตะลึง ในแวตามีความตกใจระคนแปลกใจ จากนั้นก็
รีบลุกจากเตียง วิ่งไปยังหน้าโต๊ะเครื่องแป้งของตนเองแล้วนำปิ่นหงส์เพลิง
อันหนึ่งออกมา เมื่อเทียบกับอันที่อยู่ในมือของชื่อหมาจิ้งกลับเข้าคู่กัน

หนิวอิงเออร์มีสีหน้าเคร่งเครียด ปิ่นอันนี้เป็นของขวัญที่องค์ชายแปด
มอบให้นาง จึงเป็นเครื่องประดับศิระที่หนิวอิงเออร์ทะนุถนอม แต่
นึกไม่ถึงว่าจะถูกเลียนแบบเข้า

"ฝ่าบาท นี่ไม่ใช่ปิ่นของหม่อมฉันเพคะ" หนิวอิงเออร์อธิบาย

"ข้ารู้ เลี้ยวปาเป็นคนให้" ชื่อหมาจิ้งรับปิ่นหงส์เพลิงในมือ

หนิวอิงเอ๋อร์มา นี่เป็นของท้องค์ชายแปดมอบให้ตอนที่หนิวอิงเอ๋อร์ได้รับการแต่งตั้งเป็นฮ่องเฮา ชื่อหมาจิ้งเองก็รับรู้เช่นกัน

"ไม่รู้ว่่าเสี่ยวปาซื้อมาจากที่ใด เสี่ยวปาทำอะไรรอบคอบเสมอ ไม่มีทางก่อเรื่องผิดพลาดเช่นนี้ ต่อให้หม่อมฉันอยากทำร้ายหวงก๊วยเพยก็ไม่จำเป็นต้องใช้ปิ่นหงส์เพลิงของตนเอง" หนิวอิงเอ๋อร์พูดถึงตรงนี้ก็เพ็งนึกออก จริงด้วย ข้าไม่มีทางใช้แน่ แต่เขาจะคิดเช่นนี้หรือไม่ จะรู้สึกลัวว่าข้าจงใจหรือไม่

"ฝ่าบาท ไม่ใช่หม่อมฉันจริง ๆ เพคะ ความใจกว้างยอมเก็บอีกฝ่ายไว้ หม่อมฉันยังคงมีอยู่เพคะ" หนิวอิงเอ๋อร์อธิบาย ไม่อยากให้ชื่อหมาจิ้งนึกสงสัยนางขึ้นมาสักนิดเดียว

"ข้าเชื่อเจ้า อย่าคิดมากเกินไป ปิ่นอันนี้เอาไว้กับข้าก่อนชั่วคราว" ชื่อหมาจิ้งหยิบปิ่นหงส์เพลิงที่พบบนร่างข้ารับใช้ซึ่งเสียชีวิตในพระตำหนักฉางเล่อขึ้นมาแล้วเอ่ยกับหนิวอิงเอ๋อร์ว่า "ข้ารับใช้สองคนนั้นหากข้าเดาไม่ผิด ในทางลับเป็นคนของไทเฮา ส่วนปิ่นหงส์เพลิงอันนี้...ข้าจะตรวจสอบว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่"

หนิวอิงเอ๋อร์ได้ยินชื่อหมาจิ้งพูดเช่นนี้ก็วางใจ นางปล่อยให้ชื่อหมาจิ้งตรวจสอบ ปิ่นหงส์เพลิงอันนี้หากไม่ใช่ของไทเฮาก็คงเป็นของหวงก๊วยเพย แต่ไม่ว่าอย่างไรก็มองออกว่าเหตุการณ์เพลิงไหม้ในครั้งนี้เป็นไทเฮาลงมือกับหวงก๊วยเพย ส่วนที่ว่าชื่อหมาจิ้งจะทำอย่างไร หนิวอิงเอ๋อร์ไม่คิดสอดมือเข้าไปยุ่งเกี่ยว

611

พระราชโองการล้ม

เรื่องไฟไหม้พระตำหนักนางเล่อยังคงเล็ดลอดออกไป ไม่พุดถึง
ตำหนักใน กระทั่งบรรดาขุนนางเองต่างก็พากันวิพากษ์วิจารณ์ หลายคน
สงสัยว่าเป็นฝีมือของฮองเฮา เพราะถึงแม้รัชทายาทจะล้มลง แต่หวงก๊วยเฟย
กับรัชทายาทยังคงมีชีวิตอยู่ หากฮองเฮายอมเก็บหวงก๊วยเฟยเอาไว้ไม่ได้
ก็เป็นเรื่องปกติ

คนพวกนี้ต่างพากันคาดเดา กระทั่งกงเสียนเฟยที่อยู่พระตำหนัก
เยวี่ยสวี่เองก็สงสัย ต่อให้บอกว่าสาเหตุเกิดจากความประมาทของ
ข้ารับใช้ทำให้พระตำหนักนางเล่อไฟไหม้ แต่ทุกคนล้วนไม่เชื่อ

หนิวอิงเอ๋อร์อ่านการกระทำของไทเฮาออก ไม่ต้องสงสัยว่าไทเฮา
แค่คิดอยากจะทำชีวิตหวงก๊วยเฟยตอนที่อีกฝ่ายล้มป่วยเท่านั้นเอง
ความแค้นระหว่างหวงก๊วยเฟยกับไทเฮาเกิดขึ้นมานานแล้ว เพียงแต่เมื่อ
นึกถึงเรื่องนี้หัวใจของหนิวอิงเอ๋อร์ยังคงบีบรัดแน่น ไม่อาจดูถูกไทเฮา

ได้อีกต่อไป แต่ไม่ว่าไทเฮาจะกำจัดหวงก๊วยเพยได้หรือไม่ หวงก๊วยเพยในตอนนั้นก็กลายเป็นฝ่ายได้รับความเห็นใจ ทำให้หนิวอิงเอ๋อร์พูดไม่ออกไม่ว่าการยิงธนูดอกเดียวของไทเฮาจะสำเร็จหรือไม่ หนิวอิงเอ๋อร์ก็รู้สึกว่าการตนเองถูกเล่นงานเข้าแล้ว สภาพจิตใจจึงไม่ค่อยดีนัก

"อิงเอ๋อร์" หลังเสร็จจากประชุมเช้า ซือหม่าจิ้งก็แวะมาที่พระตำหนักหลิวหลี่อีกครั้ง

"ฝ่าบาทเสด็จมาแล้วหรือเพคะ" หนิวอิงเอ๋อร์ไม่ได้แปลกใจที่ซือหม่าจิ้งมาพบนางทันทีหลังการประชุมเช้า ไม่ว่าอย่างไรเรื่องใหญ่อย่างพระตำหนักฉางเล่อไฟใหม่นั้นก็ไม่อาจเมินข้าม

"เจ้านี่จริงๆ เชียว" ซือหม่าจิ้งเคาะหน้าผากเกลี้ยงเกลาของหนิวอิงเอ๋อร์เบาๆ อย่างสนใจ "ปล่อยข่าวเช่นนั้นออกไปได้อย่างไร"

หนิวอิงเอ๋อร์ยิ้มน้อยๆ ไม่ได้พูดอะไร แม้จะแน่ใจว่าเป็นฝีมือของไทเฮา แต่ไทเฮาเป็นมารดาของซือหม่าจิ้ง หลังจากนางกลายเป็นฮองเฮา หนิวอิงเอ๋อร์ก็คิดเพื่อซือหม่าจิ้งมากกว่าเดิม แล้วก็ไม่อยากให้ใครมารับผิดแทนหรือฉวยโอกาสนี้กำจัดสนมชยาคนใด จึงแพร่ข่าวออกไปว่าเป็นผลจากความประมาทของข้ารับใช้ ส่วนคนเหล่านั้นจะเชื่อหรือไม่เป็นเรื่องของพวกเขา ถึงอย่างไรหลักฐานทั้งหมดล้วนอยู่ในมือของซือหม่าจิ้งอยู่แล้ว

ซือหม่าจิ้งเห็นหนิวอิงเอ๋อร์เป็นเช่นนั้นก็โอบกอดนางเอาไว้หลวมๆ "ข้าไม่มีทางปล่อยให้ไทเฮากับหวงก๊วยเพยทำอะไรเจ้าอีก เจ้าเองก็ไม่จำเป็นต้องเก็บพวกนางมาใส่ใจ ได้ห้ำหั่นของแคว้นจินฉือมีข้ากับเจ้าร่วมกันแบ่งปันทั้งตอนนี้และในอนาคต เจ้าเป็นสตรีที่สูงศักดิ์ที่สุดแห่งแคว้นจินฉือ ข้าจะทำให้เจ้ามีความสุขตลอดไป นี่เป็นคำสัญญาของข้า" จากนั้น

ชื่อหมาจึงก็นำพระราชโองการออกมายื่นให้นาง "พระราชโองการฉบับนี้เก็บไว้กับเจ้า หากเกิดอะไรขึ้นกับข้า เจ้าก็นำพระราชโองการฉบับนี้ออกมาสนับสนุนเสี่ยวซีสืบทอดบัลลังก์"

"ฝ่าบาท" หนิวอิงเออร์ค่อยๆ คลี่เปิดพระราชโองการสี่เหลี่ยมทองที่ถืออยู่ในมือ จากนั้นก็เบิกตากว้างมองชื่อหมาจึง "ฝ่าบาททรงอยู่ในวัยหนุ่ม การตรัสเรื่องผู้สืบทอดยังเร็วเกินไป หม่อมฉันเองก็ไม่ชอบฟังพระองค์ตรัสเรื่องอัปมงคลเช่นนี้ด้วยเพคะ"

"อย่าอารมณ์เสีย ข้าแค่ป้องกันไว้ก่อนเท่านั้น หลังจากเสี่ยวซีกลับมาเมื่อไร ข้าจะแต่งตั้งเขาเป็นรัชทายาทเฉาหยวน ทุกวันนี้สถานการณ์ของใต้ห้ำไม่มั่นคง แคว้นตงอิงร่วมมือกับแคว้นซือวี่และแคว้นเปยอี้ ถึงแม้แคว้นหนานชยาจะกลายเป็นของแคว้นจินฉือไปแล้ว แต่ถึงเวลารบกันขึ้นมาจริงๆ ก็ยังไม่อาจมอบแรงสนับสนุนมากมายให้กับแคว้นจินฉือ เสี่ยวซีมีพรสวรรค์โดดเด่น เพียบพร้อมทั้งบุ๋นและบู๊ ฉลาดเฉลียวห้าวหาญ มีไหวพริบ มีคุณธรรม ข้าไว้วางใจเสี่ยวซีว่าไม่ช้าก็เร็วจะต้องรวบรวมใต้ห้ำเป็นปึกแผ่นได้ การฝากฝังใต้ห้ำไว้กับเสี่ยวซี ข้าวางใจอย่างยิ่ง อิงเออร์เจ้าคลอดบุตรชายที่ยอดเยี่ยมให้ข้า ข้าพอใจมาก"

เมื่อได้ยินวาทะของชื่อหมาจึงแล้ว ถึงแม้หนิวอิงเออร์จะเชื่อมั่นในตัวบุตรชายของตนเองเช่นกัน แต่ยังคงรู้สึกว้าวุ่นชื่อหมาจึงมองในแง่ดีเกินไป นางกลัวว่าชื่อหมาจึงจะคาดหวังต่อองค์ชายเจ็ดสูงเกินไป ถ้าหากองค์ชายเจ็ดทำไม่ได้ขึ้นมา ชื่อหมาจึงจะผิดหวังมากหรือไม่ หนิวอิงเออร์จึงเอ่ยขึ้นทันที

"ได้ยินฝ่าบาทตรัสถึงเสี่ยวซีเช่นนั้น มั่นใจในตัวเสี่ยวซีเช่นนั้น หม่อมฉันก็ดีใจแทนเสี่ยวซีจริงๆ เพคะ เพียงแต่เสี่ยวซีอายุยังน้อย ประสบการณ์

ตื่นขึ้น จำเป็นต้องให้ฝ่าบาททรงช่วยอบรมสั่งสอนและชี้แนะอีกมาก"

"ข้าเชื่อมั่นในตัวเสี่ยวซีมาก" ชื่อหม่าจิ้งเอ๋อย้ำ

หนิวอิงเอ๋อร์เองก็ไม่กล่าวอันใดอีก นางกำพระราชโองการสี่เหลืองทอง
ในมือแน่น รู้สึกจิตใจสงบลงอย่างน่าประหลาด

"ฝ่าบาท พระตำหนักเว่ยยางกับพระตำหนักเจียวหยางต่างว่างอยู่
มิสู้ให้หวงก๊วยเพยย้ายไปพำนักเถิดเพคะ พระตำหนักเซวี่หยางไกลเกินไป
อยู่ข้าง" ไม่ใช่ว่าหนิวอิงเอ๋อร์เสแสร้ง แต่ชื่อหม่าจิ้งให้หวงก๊วยเพยไปอยู่
พระตำหนักเซวี่หยางที่ค่อนข้างไกล คนไม่รู้จะคิดว่านางใจแคบกับ
หวงก๊วยเพย

หนิวอิงเอ๋อร์ไม่ได้รู้เรื่องคำขอเมื่อคืนนี้ของอวิ๋นอิง มิฉะนั้นตอนนี้
ก็ไม่มีทางพูดเช่นนี้แล้ว

"ไม่ต้อง นางอยู่ที่นั่นดีแล้ว" ชื่อหม่าจิ้งตบหลังมือหนิวอิงเอ๋อร์เบาๆ
ในใจเขาเองก็มีแผนการอยู่ ทุกวันนี้หนิวอิงเอ๋อร์เป็นฮองเฮา องค์ชายเจ็ด
เป็นว่าที่รัชทายาทที่เขาวางตัวไว้ ชื่อหม่าจิ้งไม่ยอมมอบความหวังใดๆ
ให้หวงก๊วยเพย ป้องกันไม่ให้ถึงเวลาหวงก๊วยเพยกับองค์ชายหกหลงคิดว่า
พวกเขายังมีโอกาส

เห็นชื่อหม่าจิ้งไม่ยอมพูดถึงเรื่องนี้อีก หนิวอิงเอ๋อร์ก็ไม่พูดต่อ
อย่างรู้กาลเทศะ ไม่รู้ว่าเมื่อคืนหวงก๊วยเพยยั่วโทษชื่อหม่าจิ้งหรือไร

อย่างไรก็ตามในไม่ช้าหนิวอิงเอ๋อร์ก็ได้รู้เรื่องจากห้วนเยวี่ที่ฟัง
มาจากเสี่ยวเต๋อจื่ออีกที เมื่อรู้ว่าอวิ๋นอิงขอรับรองให้หวงก๊วยเพยย้ายเข้าไป
พำนักที่พระตำหนักเฟิ่งอี่ หนิวอิงเอ๋อร์ก็นุ่มปากกระตุก ซ่างชวัญกล้า
เสียจริง ในสถานการณ์ที่มีฮองเฮาอยู่ หากฮองเต๋อปล่อยให้หวงก๊วยเพย

ย้ายเข้าพระตำหนักฟังอีจิงๆ เช่นนั้นย่อมเป็นการทบทวนของเธอ เธอตั้งใจ
ที่สมองปกติดีไม่มีทางทำเช่นนี้

"ของเธอ หวงก๊วยเพียยังไม่ยอมตัดใจจริงๆ ด้วยเพคะ จะต้องป้องกัน
ให้ดินะเพคะ" หวันเยวี่ยเอ่ยเตือน

หนิวอิงเออร์เล่นแหวนบนนิ้ว ก่อนยิ้มแล้วเอ่ยว่า "จะยอมตัดใจ
ได้อย่างไร"

"ของเธอควรจะระมัดระวังพระองค์จากหวงก๊วยเพียให้มากกว่านี้นะ
เพคะ ฝีมือของไทเฮาพระองค์เองก็ทรงทราบ แต่แม้จะลงมือถึงเพียงนี้
หวงก๊วยเพียก็ยังไม่เป็นอะไรสักนิดเดียว หวงก๊วยเพียไม่ธรรมดาจริงๆ เพคะ"

หนิวอิงเออร์เห็นด้วยตรงจุดนี้ นางหรีตาลงพลางเอ่ยกับหวันเยวี่ยว่า
"เจ้าไปเรียกเหลยอวี๋มาสักครา"

"เพคะ"

หวันเยวี่ยตอบรับแล้วเดินออกไป เพียงไม่นานเหลยอวี๋ก็เข้ามา

"ของเธอทรงมีอะไรจะรับสั่งหรือเพคะ"

"ไฟไหม้ครั้งนี้แทบจะทำลายพระตำหนักฉางเล่อหย่อยยับ ตอนนี
ฝ่าบาทเองก็มีพระราชโองการให้กรมโยธาเตรียมก่อสร้างใหม่ เจ้าไป
ตรวจสอบพระตำหนักฉางเล่อให้ดีๆ"

"ของเธอทรงหมายถึง?" เหลยอวี๋ไม่เข้าใจ พระตำหนักฉางเล่อถูก
ไฟไหม้จนกลายเป็นซากปรักหักพังแล้ว ยังเหลืออะไรให้น้ำตาตรวจสอบอีก

หนิวอิงเออร์เอ่ยอย่างแฝงความนัยลึกซึ้ง "เช่นพวกทางลับ"

เหลยอวี๋ดวงตาสว่างวาว เหตุใดนางคิดไม่ถึง แต่ยังคงเอ่ยว่า
"ไม่น่าเป็นไปได้เพคะ ทางลับภายในวังหลวงล้วนอยู่ในกำมือของฝ่าบาท
เพคะ"

"ไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้ เหลลยอวี ข้าจำได้ว่าเจ้าเคยพูดว่าสมัยที่
ฝ่าบาทยังหนุ่ม ช่วงที่ออกจากเมืองหลวงเคยร่อนเร่ทำการค้าไปทั่วกับปีเถาะ
ใช่หรือไม่"

"ใช่แล้วเพคะสองเฮา"

"ถ้าเช่นนั้นคนที่อยู่กับหวงก๊วยเฟยคือใคร" หนิวอิงเอ๋อร์ถาม

เหลลยอวีชะงัก เห็นหนิวอิงเอ๋อร์มองนางอยู่ก็รู้สึกลังเล

หนิวอิงเอ๋อร์เอ่ยว่า "หากไม่อยากพูดก็ไม่ต้องพูดก็ได้"

เหลลยอวีตอบอย่างรู้ความ "เป็นอันดีเพคะ เขาเป็นตัวแทนของฝ่าบาท"

หนิวอิงเอ๋อร์ยกมูปากอย่างอารมณ์ดี หลากหลายเรื่องราวในใจนาง
ก่อนหน้านี้ค่อยๆ ชัดเจนขึ้นมา ที่แท้ยังมีอันนี้อยู่ด้วย ได้ชื่อว่าอันนี่จะเป็น
องค์รัชสีลัทธิธรรมดาได้อย่างไร

"ถ้าเช่นนั้นเขาอยู่ที่ใด"

"ปกป้ององค์หญิงรองอยู่ที่แคว้นเปยอีเพคะ"

"เขาไม่ใช่องค์รัชสีลัทธิที่ฝ่าบาททรงให้ความสำคัญมากที่สุดหรือ
จะถูกส่งตัวไปปกป้ององค์หญิงรองที่แคว้นเปยอีได้อย่างไร"

เห็นหนิวอิงเอ๋อร์พอจะคาดเดาได้แล้ว เหลลยอวีเองก็ไม่ปิดบังอีก
"ก่อนหน้านี้อันนีใกล้ชิดกับหวงก๊วยเฟยมากเกินไป ฝ่าบาทไม่พอพระทัย
เพคะ"

หนิวอิงเอ๋อร์เข้าใจทันที ที่ทั้งยังเอ่ยกำชับเหลลยอวีว่า "เพราะฉะนั้น
จึงต้องยิ่งตรวจสอบพระตำหนักนางเลอให้ดีๆ"

盛世娇宠 12
Sheng Shi Jiao Chong 12

เส้นทางสู่พระชายาคนโปรด 12
เฟิงชิงหลิง เขียน
ลู่อิ่งฮวา แปล

จำนวน 460 หน้า
ราคา 419 บาท

Published originally under the title of 盛世娇宠 Sheng Shi Jiao Chong
Copyright © 风轻灵 Feng Qing Ling
Licensed edition rights under license granted by Infinity and Instant Publisher,
Licensed edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 885-930-51-1992-2

ภาพประกอบ 南槿子 (Nan Zhi Zi)

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

‘หิวอิงเออร์’ เป็นเด็กบ้านแตกสาแหรกขาด
บิดาคนรู้ ชื่นชมแต่ให้ยอมหย่า ส่วนเขาก็แต่งงานใหม่
มีบิดาเช่นนี้... อยู่ไปนานวันก็เหมือนไม่มี

ว่าที่ขุนนางอนาคตไกล คู่หมั้นคู่หมายของนางที่จวนจะแต่งงานกันอยู่รอมร่อ
กลับถูกญาติพี่น้องมาแย่งไปอย่างหน้าตาบๆ ใช้วิธีขึ้นต่ออย่างการวางยาเสนอนตนเองให้
มีญาติเช่นนี้... ไม่มีเสียดีกว่า

จากนั้นนางยังถูกญาติมารดาเลี้ยงหลอกไปเป็นนางกำนัลในวัง เพื่อรับใช้่ออพิณบุตรสาวตนเอง
กว่าวันแรกก็ไปถึงก็รุมตบนางราวกับนางไปทำอะไร
ไม่รู้จะเป็นโศกดีหรือคราเวคราเหว่ คนที่ยื่นมือมาช่วยนางถึงกับเป็นอ่องเต้
ก็ยังเป็นคนเดียวกับที่นางเคยช่วยชีวิตไว้เมื่อหลายปีก่อน
ซึ่งข้อเสนอนของเขาก็คือให้นางกลายเป็นหนึ่งในสนมของเขา
บุรุษผู้ที่มีสิทธิ์อยู่เต็มตำหนักใน... จะคุ้มครองชีวิตนางได้เนหรือ

